

Ordføreren (Drenbøll): § 15 er jo et Hovedpunkt i Lovforslaget, og er ogsaa det Punkt, som Forhandlingen under 2den Behandling væsentligst dreiede sig om. For Udvalget har det naturligtvis været en Hovedopgave, at tage Hensyn til de Udtalelser, der faldt fra forskellige Sider her i Thinget angaaende Enkelthederne i denne Paragraf, saaledes som den var foreslaet af Udvalget, og til de forskellige Afstemninger, der i saa Henseende fandt Sted. De Udtalelser, der fremkom ved 2den Behandling, gik ganske vist i meget forskellige Retninger, men de to Hovedpunkter, som vare Gjenstand for Forhandlingen, vare jo Spørgsmaalet om Forpligtelse eller Afsejers Forpligtelse til at have en Arbeidsbog og Spørgsmaalet om, hvorvidt det ligeoverfor de Hensyn, man stillet Individernes personlige Frihed, er rigtigt at gjøre de Indskrænkninger, som vare foreslaede, og som nu findes i § 15 2det Stykke, nemlig i visse Tilfælde at sætte omreisende Indlændinge i Klasse med Udlændinge. Det første Punkt, Forpligtelsen til at have en Arbeidsbog, var jo ikke bragt i Forslag af Udvalget, men fremkom som Ændringsforslag fra den ærede 2den Landsstingsmand for 9de Kreds (Strup), og naar man vil gjennemgaa de Udtalelser, der fremkom om dette Spørgsmaal, vil det ses, at de fleste af de ærede Medlemmer, der udtalte sig om det, vare enige i at holde paa dette Forslag. Jeg skal saaledes nævne den ærede 7de Landsstingsmand for 2den Kr. (Schlegel), der hovedsagelig var enig i Udvalgets Opfattelse, vel at mærke, naar man vilde modtage det tidligere nævnte ærede Medlems Ændringsforslag, hvormod det samme ærede Medlem havde meget imod Paragrafens 2det Stykke, idet han fandt, at der derved blev givet Politiet en altfor vilkaarlig Myndighed, og at man vilde kunne komme til at ramme andre end dem, man ønskede at ramme. I det Hele taget ønskede den ærede Taler at faae opstillet et bestemt Begreb for Vagabonderne, hvilket ganske vist ikke er let; men Udvalget har i alt Fald forsøgt at gjøre det i sine Ændringsforslag, som jeg nu strax skal omtale nærmere. Jeg vil ligeledes, for at vise, hvorledes Udvalget er kommet til at foreslaa det, som det har foreslaet, tillade mig at bringe i Erindring de Udtalelser, der faldt fra den ærede 6te Landsstingsmand for 1ste Kreds (Abler), idet han ogsaa med Hensyn til det omtalte Forslag af den ærede Landsstingsmand for 9de Kreds erklærede, at han sympathiserede med dette Forslag, fordi man vandt noget Virkeligt ved at gjøre det til Pligt for Enhver at være forsynet med en saadan Bog. Det har derfor undret mig noget at se det ærede Medlems Navn staa i Spidsen for Forslagsstillerne af Forslaget Nr. 11, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, førend jeg har hørt Motivering af dette Ændringsforslag med tilhørende Ændringsforslag. Jeg har paa Udvalgets Begne Udskilligt at bemærke derved,

selv om jeg maa paafsjønne den Opmærksomhed, der er vist derved, at en stor Del af Udvalgets egne Tanker er optagen i Ændringsforslagene; desværre er dog det Væsentlige blevet borte. Det forekommer mig, at de Udtalelser, vi hørte, alle pegede paa Unsikkerheden af at gjøre det til en Forpligtelse for omreisende Personer, det vil sige Personer, som søge deres Erhverv ved at rejse fra Sted til Sted, at have en Arbeidsbog. Spørger man nu, hvorfor da dette Forslag faldt med 22 Stemmer mod 22, da tror jeg, man kan søge Grunden dertil i Paragrafens 2det Stykke, idet mange af de ærede Medlemmer havde en vis Betænkelighed ved Bestemmelsen i dette Stykke om, at Personer, der streife arbejdsløse omkring under Opgivende af at søge Erhverv, kan Politiet bringe ind under Forskrifterne for Udlændinge. Man fandt, at dette var for stor en diskretionær Myndighed at give Politiet, og jeg tror desuden, at endnu en Hindring for Forslagets Vedtagelse var den Bestemmelse, hvorved det gjordes til Pligt for Indehaveren af Arbeidsbogen at melde sig, naar han fik Arbejde, eller hver Gang han ankom til eller forlod et Sogn. Navnlig den sidste Bestemmelse tror jeg gjorde, at den Rante, der var fremsat af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds, ikke tilsidst fik saamegen Tilslutning, som der blev ydet den under Diskussionen. Naar Udvalget derfor skulde overveje, hvorledes man bedst kunde foretage en anden Ordning end den sidst vedtagne, saa kom man ganske naturlig tilbage til en Rante, som blev fremsat af den ærede 6te Landsstingsmand for 9de Kreds (Suel), den nemlig, at bibeholde en Forpligtelse for Enhver, der vandrer om for at søge Arbejde, til at være i Besiddelse af en bestemt Legitimation, men paa den anden Side at have det Byrdefulde ved denne bestemte Legitimation, Arbeidsbogen, derved at man udelod det sidste Punktum i § 15's første Stykke det er denne Del som Udvalget er gaet ved Ændringsforslaget under Nr. 12. Vi maa jo erindre, at § 15, saaledes som den nu foreligger, — derom har der ikke været nogen Meningsforskjel — bestemmer, at Enhver, der, for at søge Arbejde, vandrer om udenfor den Jurisdiktion, han hører hjemme i, skal være forsynet med den fornødne Legitimation. Det hele Spørgsmaal, det altsaa dreier sig om, er, hvorvidt det maa være rigtigt at give denne Legitimation en bestemt Form; dette har Udvalget nu troet, for det første fordi Forskjellen er saa overordentlig ubetydelig, om en Mand enten legitimerer sig ved en Bog, som han anskaffer sig een Gang for hele Livet, og som iøvrigt ikke gjør ham nogensomhelst Uvelighed, eller han legitimerer sig paa anden Maade, hvad der maaske kan volde ham Vanfærlighed, og dernæst har man troet — og det er det Væsentligste — at det netop vil være til Fordel for de stikkelige og ordentlige Arbeidere, de Personer, der drage omkring for at søge Arbejde, at de se sig